

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 18.

Eyvende Session.

12te Møde.

Lorsdagen den 13de Decbr.

(Fortsat.)

Rimestad (fortsat): Der blev derfor ogsaa gjort opmærksom paa den simple Ting, at ingen Regjering her i Landet, selv med den bedste Villie og med al mulig Anstrengelse, vilde være istand til at forandre Priserne paa Livets Fornødenheder, medmindre den vilde gribe til Forholdsregler, som vilde være Landet til ubodelig Skade. Jeg troer ogsaa, at den største Deel af Arbeidsklassen i Kjøbenhavn forstaaer, at der ikke eksisterer Dyrtid i og for sig, men at det, man kalder Dyrtid, bestaaer i et Misforhold mellem Arbeidsmængden og Arbejdslønnen paa den ene Side og Levnetsmidlernes Pris paa den anden, og at man altsaa ikke kan gaae til Regjeringen og forlange, at den skal yde Hjælp mod Dyrtiden i den Forstand, at den skal skaffe andre Priser paa Levnetsmidlerne.

Der var da to Veie tilbage, hvormed man maaskee kunde udrette Noget. Den ene var, som bemærket, den directe Underskøttelse, og, hvad den angaaer, var der jo Ingen, som vilde træde frem for at tilraade den strax, det kunde ikke falde Nogen ind; det Høieste, man turde gaae til, var at henvise til de to tidligere Love, som gave Communalbestyrrelserne den før af mig omtalte Bemyndigelse, og til det Haab, at Rigsdag og Regjering atter vilde enes om at give en saadan Lov, samt at henvise til Haabet om, at Communalbestyrrelsen maaskee saa vilde gjøre, hvad Rimestad og Villighed kunde tale for. Dette

var det Ene, som i saa Henseende kunde være at gjøre. — Hvad den anden Veie angaaer, da tillod Arbeidsforeningen i Kjøbenhavn, som jeg har den Ære at være Formand for, sig at indgive en underdanig Adresse til den høie Regjering, hvori den fremstillede den arbejdende Classes Nød; og derhos søgte at opfylde det Krav, som Regjeringen med Rette kunde gjøre til den, at den nemlig selv skulde udtale sig om den Naade, hvorpaa den troede, at Nøden kunde afhjælpes. — Den foreslog da to Udveie. Den ene, som jeg skal tillade mig først at berøre, uagtet det, om man saa vil, er en Bivei, var den, at det henstilledes til Regjeringen, hvorvidt det skulde være muligt, at Statens og Communens Arbeider, som man ellers ikke var tilfunds at fremme i Vinterens Løb, dog gik deres Gang, forsaavidt de vare af den Natur, at Værstiden ikke lagde Hindringer i Veien derfor. Man tænkte naturligviis ikke her paa Noget som det, man fandt paa i Frankrig i 1848, og som havde saa sørgelige Følger; man tænkte, ikke engang paa extraordinaire Arbeider i Statens Interesse; man tænkte blot paa de ordinaire Arbeider, som man maaskee ikke for Dieblisset havde besluttet at anvende en saa stor Kraft paa, og haabede, at man muligviis paa Grund af de overordentlige Forhold kunde være tilfunds at sætte nogen mere Kraft i dem, saaledes at flere der fik Værfæsting. Det har nemlig viist sig, at navnlig Haandværksvende have havt stor Gavn af de Regjeringsarbeider, der have fundet Sted; saaledes har et stort Antal af dem, der vare under meget trykkende Vilkkaar, s. Ex. arbeidet ved den nye Dok, som anlægges, og der have de efter deres Stilling havt en meget god Fortjeneste.